

"De montería"

**Més tard, els
automòbils plens de
sang i cadàvers
s'entornen cap els
seus quarters urbans,
entre grasses rialles i
grollers comentaris
sobre suposades
gestes que amb
l'amaniment etilic cada
cop es van fent més
heroiques.**

R

anger Rovers, Mitshubishi... Matrícules de Madrid, de Barcelona... i prop de tres centenars de persones amb oneroses vestimentes de camuflatge i

tota mena de modern armament, a tall d'escamots txetxens. No manquen nombroses canilles de gossos de tots tamany i colors.

Aviat sonen els primers trets i, en poca estona, els espetecs s'ensenyoren de tota la vall. Enmig d'un infern acústic, les

faristeles boscatanes cauen una rera l'altra, preses en aquell parany de proporcions gegantines sense escapatòria possible. 49 senglars, nombre indeterminat de cèrvols, de muflons i de tota mena de ferams que han tingut la dissort de posar-se a tret d'aquells valents, deixen la vida en aquesta versió animal de la neteja ètnica.

Més tard, els automòbils plens de sang i cadàvers s'entornen cap els seus quarters urbans, entre grasses rialles i grollers comentaris sobre suposades gestes que amb l'amaniment etilic cada cop es van fent més heroiques.

Les darreres rialles ressonen amargament entre les cingleres, instants abans que la Vall s'ompli d'un silenci impressionant molt més pregon de l'habitual. Són instants en els quals hom no pot defugir el calfred tenebrós que per moments s'apodera de tot el cos, en veure el constrenyiment, en forma de silenci corprenedor que emana d'aquella natura violentada. Els ocells han interromput el seu cant, els arbres eviten qualsevol remor de les seves fulles, i per descomptat, la poca animaleria que ha pogut escapar-se d'aquell damnatge o bé encara córrer molt lluny, muntanyes enllà, o bé roman esporuguida en el més fons dels seus caus d'on no sortirà en una bona colla de dies.

Tanmateix, parant bé l'orella encara se senten dos sons: uns, provinents del fons d'algunes clotades en forma de gemecs dolorosos del bestiar ferit que es plany del seu dolor i de la seva dissort: més voldrien ésser morts que fer front al dolor i solitud que els espera; i els altres del xipollejar constant d'una aigua que ve a constatar que malgrat tot, el món no s'atura i que tard o d'hora tot arriba a bon port, així com aquells milions i milions de gotes d'aigua arriben a la mar.

I tot plegat no ha estat una fantasia, ni un relat provinent de terres molt llunyanes; es tracta d'un fet

verídic esdevingut pocs dies enrera molt a prop nostre: a la vall d'Hortmoier. I no és sinó una mostra de cacera, pròpia d'altres temps i d'altres terres, que gràcies a l'entusiasme de certs nous rics urbans, i amb les corresponents complicitats locals, amenaça de fer-se seva la cada vegada menys nostra Alta Garrotxa.

Carnisseries en el seu conjunt de legalitat més que dubtosa, clarament il·legals en determinats aspectes, però

emparades i tolerades degut al protagonisme dels opulents de torn, a la participació de responsables del Departament d'Agricultura i de les pròpies forces de seguretat, i la cobertura proporcionada per advocats benestants, falsament progressistes, vetllant-nos les espatlles.

Del que ningú, amb dos dits de front, però, no dubta, és que des d'un punt de vista ètic o sentimental, és una actuació del tot reprovable, desproporcionada i repugnant, que no té res a veure amb la caça practicada pels nostres avis i molt poc o gens, fins i tot, amb les habituals batudes dels senglataires del país.

En plena campanya electoral, sentirem els polítics omplir-se la boca amb la defensa del país, la terra, la regió, la nació o l'estat, segons cada particular terminologia, però, en quants casos aquesta retòrica es traduirà en el compromís d'aturar actuacions com aquestes, vertaders atemptats i mostra del menyspreu més absolut contra l'essència i la sensibilitat de la nostra terra, país, regió, nació o el que sigui?

Per les moltes entitats i ciutadans de la comarca, que porten temps i temps lluitant per un futur digne per l'Alta Garrotxa, assabentar-se que fets com aquests s'esdevenen i amb el consentiment per acció o omissió de les autoritats, representen cops molt durs. Es trist adonar-se que pesen més quatre voluntats opulentes i ben situades, que no la voluntat de la majoria dels garrotxins.

Però no ens hi resignem: Desperta terra! vencem la tristesa i la sensació d'impotència davant aitals esdeveniments i fem-los front, la història milenària de l'Alta Garrotxa i la dignitat humana bé s'ho mereixen.

Miquel Macies i Arau

Regidor d'IC-Els Verds a l'Ajuntament d'Olot, i membre de l'A.N.E.G.

